

Crezul meu

Ștefan Doroftei Doimneanu

Răstignit pe fila cărții
Îmi văd viii, îmi văd morții ,
Mă închin la toți îndată...
Viața mea nu-i fără pată.

Pleacă crezul meu spre stele
Să se roage, să se spele
De păcate și de vină
Drag de viață să susțină.

Se întoarce-apoi în mine,
Cu rugi, de divin se ține,
Prinde viață în reverii
Explodând pe scena verii.

Se topește iar în pâine
Astăzi, mâine și poimâine,
Azimă din dor de viață
Aură de crug pe față.

Și se duce-apoi în lume
Lepădând din gând cutume
Se încarcă cu binețe
În miraje fără spețe.

Crezul meu, o floare rară,
Răsărit din grea povară
Înflorește-n gânduri caste
Aruncând în iad năpaste,
Pictând armonii-n contraste
Când din suflet face oaste.

07.11.2018